

DANIELLE STEEL

Láthatatlan

DANIELLE STEEL

Láthatatlan

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Invisible*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,

a division of Penguin Random House LLC, in 2022

Copyright © Danielle Steel, 2022

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2024, by F. Nagy Piroska

Cover design: © *Laura Klynstra*

Cover image: © *Ildiko Neer/Trevillion Images*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2024

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Éreztétek mindig, hogy biztonság, védelem
és szeretet vesz körül benneteket,
és hogy képességeitek és tehetségeitek révén
megbecsülésben van részetek.*

*Nagyon büszke vagyok rátok,
és forrón szeretlek benneteket!*

Mami/d. s.

Első fejezet

Antonia Adams születésétől fogva törekeny, bájos, apró tündérre emlékeztető kislány volt. Apja egyenesen angyalnak látta őt hirtelenszőke pihés hajával, később pedig, nagyobbacska korában, puha szőke fürtjeivel és nagy kék szemével. Még nem tudott beszélni, de már olyan kifejező, komoly szemmel nézett rá, mintha mondani szeretne neki valamit. Kezdetben nem volt félnék, a szülei között húzóódó háborús övezetben élve azonban nagyon hamar azzá vált.

Tudta, mikor kell beszélnie, mikor nem szabad, és legtöbbször biztonságosabbnak látszott nem megszólalni. Megtanult eltűnni, elbújni az árnyékban, egészen apróra összehúzni magát, és olyan csendben lenni, hogy elfelejtsék, ő is a közelben van. Az alkalmas pillanatban aztán, amikor a harc hevesebbé vált, csendben kisurrant a szobából. Egymással szemben időről időre fellángoló dühükben a szülei rendre megfeledkeztek arról, hogy Antonia létezik, sőt velük egy helyiségben tartózkodik. A kislány olyan tökélyre vitte a láthatatlanná válást, mintha szellem volna. Akkor érezte magát biztonságban, ha senki sem figyelt rá. Órákig elvont egyedül, olvasott vagy a babáival játszott, vagy csak az ablakon kinézve ábrándozott.

Amikor más gyerekeket látott, arra gondolt, biztosan az ő szüleik is így szoktak veszekedni, de megkérdezni sohasem mertte. Egymással ellenségeskedő felnőttektől körülvéve élt, gyerekekkel csak az iskolában találkozott. Kisebb volt a többiekénél, akik gyakran maguknál fiatalabbnak gondolták, és dedósnak csúfolták. Egyik oldalról sem voltak nagyszülei, ráadásul mindkét szülője hozzá hasonlóan egy szem gyerek volt, így apján-anyján kívül egyetlen szóba jöhető felnőtt sem akadt a családban.

Kezdetől fogva betolakodónak érezte magát. Ezt az érzést csak úgy tudta enyhíteni, ha lehetőség szerint nem került a szemük elé. Hétéves korára tökéletesen megtanult láthatatlanná válni, és annak is érezte magát. Akkor volt a legboldogabb, ha senki sem látta. Mert ki tudja, mi történhet, ha valakik, de főleg a szülei, észreveszik?

Antonia egyáltalán nem hasonlított francia anyjára, a szenvedélyes természetű, koromfekete hajú, porcelánfehér bőrű, élénkvrörös rúzzsal erőteljesen kihangsúlyozott, dús ajkú fiatal Fabienne Basquet-ra. Csillogó fekete szeme ugyanolyan nagy volt, mint Antoniáé, és amennyire a kislány vissza tudott emlékezni, anyja mindig haragudott valami miatt. Apja az első pillanatban, amikor meglátta, örülten beleszeretett a nőbe, és csak később jött rá, hogy ez az érzés nem más, mint pusztán érzéki vágy. Fabienne-nek nem lehetett ellenállni. Telt keble, hihetetlenül karcsú dereka, hosszú, kecses lába volt, fekete haját a tarkóján kontyba csavarva viselte, de este, amikor lefeküdtek, és kibontotta

a dús fonatot, haja, akár valami nehéz, sötét függöny, egészen a derekáig ért.

Amikor megismerkedtek, pincérnőként dolgozott egy párizsi kávézóban. Mialatt felszolgált a férfinak, Fabienne könnyedén elcsevegett Brandon Adamsszel, és közben megkérdezte, honnan jött. A férfi elmondta, hogy amerikai, New Yorkból jött Párizsba üzleti ügyeket intézni. Fabienne látta rajta, hogy van pénze: jól szabott öltönyt, a csuklóján aranyórát viselt. Huszonnégy évével és a szépségével pillanatok alatt elbűvölte a nála nyolc évvel idősebb férfit. Fabienne a legkevésbé sem hasonlított Brandon Adams jól nevelt, konzervatív felfogású nőismerőseire, és olyan gyönyörű volt, hogy a férfi egészen belekábult. Mint megtudta, a lány színésznőnek készült, amit könnyen el is tudott róla hinni.

Fabienne egyszerű családból származott. A háború utáni nélkülözés idején született, anyja, Marceline, túlélte a megszállást, ami után a háború végéig amerikai katonák lepték el a várost – közülük az egyikbe bele is szeretett. Egy napon Marceline elkapta a katona pillantását, mire az meghívta a közeli kávézóba egy tányér ételre. A lány állandóan éhes volt, mert minden fillérjük elment rokkant anyja gyógyszereire. Apjával robbanás végzett az ellenállás első napjaiban, s hogy megéljenek, Marceline minden munkát elvállalt, amit csak szerezni tudott, az étteremtakarítástól a felszolgáláson át odáig, hogy szobalányként dolgozott egy kis szállodában.

A fiatal amerikai katona az imáira adott válasz volt. Ennivalót, csokoládét és harisnyát hozott neki.

Szépen beszélt vele, fiatal volt és kedves. Amikor visszavezényelték az Államokba, Fabienne anyja még nem tudta, hogy terhes, és a katona nem adott semmiféle támpontot arra nézve, hogy miképpen érhetné őt el. Számára a francia lány csak egy futó kaland volt, amolyan háborús közjáték, különleges emlék, amit magával vihet.

Kétsége sem volt afelől, hogy többé nem látja a nőt. Otthon várt rá egy lány, akit feleségül akart venni, amiről persze Fabienne anyjának nem számolt be. Neki erről nem kellett tudnia. Végére is ő nem ígért semmi olyat, amit nem tudott betartani. Felejthetetlen emlékekkel gazdagodva tért haza Párizsból, mint oly sok más katona, hátrahagyva egy kisbabát, akinek a létezéséről nem is tudott.

Két hónappal azután, hogy a katona elment, Fabienne anyja rájött, hogy terhes, és a párizsi haditámaszponton megpróbálta kideríteni a férfi hol-létét. Csak annyit tudott, hogy Jimmy Smithnek hívják, ezen kívül semmit, még a születési idejét sem. Nem találták meg. Jimmy Smith egyike volt a sok száz vagy ezer fiatal amerikai katonának, akik után nők és csecsemők sokasága maradt Párizsban és Európa-szerte.

Marceline esete nem volt különleges. Anyja nem sokkal ezután meghalt, ő pedig megpróbált egyedül boldogulni Párizsban, de egy születendő gyerekkel, minden támasz nélkül nem tudta fenntartani a lakását. Röviddel Fabienne születése előtt Bretagne-ba költözött a nagyszüleihez, és a kislány ott nőtt fel.

Fabienne mindössze hároméves volt, amikor Marceline meghalt. Elütötte egy teherautó, amikor egy helyi pékségből, ahol dolgozott, hazafelé biciklizett. Fabienne még túl kicsi volt ahhoz, hogy megértse, mi történt az anyjával. Alig múlt tizenkét éves, amikor megözvegyült dédnagyanyja sztrók következtében meghalt. Mivel más rokona nem volt, egy Quimper-ben lévő árvaházba vitték, ott élt tizennyolc éves koráig. Akkor visszatért Párizsba, mint egy postagalamb – a városba, amelyet nem ismert, de amiről egész életében álmodozott.

Már tizennyolc évesen színésznői álmokat dédelgetett, ám feltűnő szépsége ellenére nem kínálták meg szerepekkel. Modellként kapott pár munkát, de túl teltek találták a modellkedéshez, így pincérnőként tartotta el magát. Abban a kávézóban dolgozott, ahol nem sokkal azután, hogy betöltötte a huszonegyedik évét, megismerkedett Brandon Adamsszel. Akkor már hat éve élt Párizsban, és továbbra sem adta fel azt az álmát, hogy egyszer majd filmekben szerepel. Párizst a világ legizgalmasabb városának tartotta, és reménykedett, hogy egy producer előbb-utóbb felfedezi őt.

Fabienne igazi túlélő volt. Nehéz körülmények közé született, elszánt nők hosszú sorának legújabb tagjaként. Vakmerő volt és öntelt, félelmet nem ismerőn küzdött mindenért, amit meg akart szerezni. Brandon érezte benne ezt, és csodálta érte. Fabienne sohasem panaszkodott a gyerekkorára, de a férfi sejtette, hogy nem lehetett könnyű. Azonnal feltűnt neki az eltökéltsége és varázslatos szépsége. Teljesen lenyűgözte őt, annyira, hogy

mindennap eljárt abba a kávézóba, ahol a lány dolgozott. Egy este, amikor munka után elkísérte a házig, ahol Fabienne egy nyomorúságos kis szobát bérelt, megtudta tőle, hogy a lány apja amerikai volt, de nem ismerte őt, mert még az ő születése előtt visszament az Államokba, és az anyja nem akadt a nyomára.

Fabienne-nek nem voltak élő rokonai, de a körülményei ellenére meg volt győződve arról, hogy egy napon filmszínésznői karriert csinál. Brandon csak csodálni tudta a bátorságáért. Soha életében nem találkozott még hozzá foghatóan erős, bátor és gyönyörű nővel. A második alkalommal, amikor hazakísérte, Fabienne lefeküdt vele, amivel még jobban elbűvölte Brandont. Mielőtt elutazott, megajándékozta a lányt egy kis arany karkötővel, rajta egy vékony aranyláncon lógó szívvvel.

New Yorkba visszaérve sem tudta kiverni a lányt a fejéből. Minden nő, akit csak ismert, elhalványult Fabienne mellett. Még sohasem volt szerelmes, de most annak érezte magát. Rágondolni is kínszenvedés volt, és csak arra vágyott, hogy újra szeretkezessen vele.

Brandon apja a Csendes-óceánon halt meg a háború alatt, anyja pedig akkor, amikor ő egyetlen tanult. A nagyszülei régóta nem éltek. Apja tehetős családból származott. Nem voltak dúsgazdagok, de jól éltek, és a halála után maradt annyi, hogy az özvegyének és egyetlen fiának ne legyenek megélhetési gondjaik, és New York egyik elegáns negyedében, egy szép lakásban élhessenek. Megengedhették maguknak, hogy Brandon a Colum-

bián tanuljon, és utána üzleti iskolában folytassa a tanulmányait.

Volt néhány nagyon okos befektetése, és működött benne egyfajta erős vállalkozói ösztön. Befektetett egy műanyaggyártó cégbe, amely nagyon jól ment a 60-as években. Mire 1970-ben Párizsban megismerte Fabienne-t, már sok pénze volt, és jól élt. Becsvágyó volt, és sokkal többet akart keresni. Nemrégiben egy másik cégbe is befektetett, amelynek a hulahoppkarika hozott óriási profitot. Hét évvel korábban szabadalmaztatták, és Brandon megvette a gyártó cég nagy részét. A hulahoppkarikát olcsón lehetett előállítani, és valósággal divathóbort lett belőle. Rengeteg pénzt nyert rajta a cég, amelybe hét évvel később Brandon sok pénzt fektetett be. Az új termékeikkel és az egyéb befektetéseivel Brandon komoly nyereséget könyvelhetett el. Jó feje volt az üzlethez, és ösztönösen érezte, mit lehet eladni, mit vennének meg az emberek. Eddig nem volt egyetlen hibás befektetése sem.

Anyja sohasem heverte ki, hogy az apja elesett a háborúban. Visszavonultan, depresszióba süllyedve élt, és maga is korán meghalt. Huszonhat évesen lett özvegy, és negyvenegy évesen vitte el a petefészekrák. Brandon huszonegy volt ekkor. Meglepte, hogy anyja milyen sokat megspórolt az apja pénzéből, úgy, hogy ő maga sohasem dolgozott. Állandó jelenléte hozzátartozott Brandon életéhez. Szelíd nő volt, de megrázkódtatást jelentett számára, hogy olyan fiatalon vált özvegyé, és így egyedül kellett felnevelnie a fiát. Emiatt élete végéig mindentől félt.

Mindenben a férjétől függött, később meg a fia tanácsaira szorult. Brandon igyekezett megnyugtatni őt, de látta, hogy hiába. Szomorú, ijedt asszonyként több támogatásra és védelemre szorult, mint amennyit ő tudott nyújtani annak idején a gyerekének. Brandon az egyetemi évei alatt az anyjához közeli lakást bérelt, és jószerivel naponta látogatta őt. Az örökös szorongástól meggyötört asszony magába zárkózott, és nem volt képes nyíltan kimutatni a szeretetét. Fia legjobb tudomása szerint a férje halála után nem volt más férfi az életében, de még a férje életében sem volt melegszívű, ragaszkodó természetű, inkább csak afféle kötelességtudó, jól nevelt, előkelő nő.

A szenvedély Brandon természetétől is idegen volt, ennél fogva a Fabienne-nel való megismerkedése Párizsban úgy érte, mintha cunami csapott volna le rá. A lányok, akiket az egyetemi évek alatt és után ismert, és akikkel randizott, csupa jól nevelt, a társaságba bevezetett egyetemista volt. Hiányzott belőlük az a vad szenvedély, ami úgy áradt Fabienne-ből, ahogy a láva folyik ki a tűzhányóból. Nem fékezte magát sem az ágyban, sem sehol másutt. Brandon idegenkedett az érzelmek nyílt kifejezésétől, de Fabienne kitárulkozó természete belőle is kihozott olyasmit, amit azelőtt sohasem tapasztalt. Mindkettőjükben zabolátlanul tombolt a nyers érzékiség, de Brandon még többet akart. Szentül hitte, hogy ez a szerelem. Egy nő iránt sem érzett még ilyen ellenállhatatlan vonzalmat.

Miután egy hónapig csak rá tudott gondolni, visszarepült Párizsba, hogy újra láthassa, és most,

ha lehet, még jobban elbűvölte. Fabienne szeszélyes volt, szókimondó, afféle „ami a szívén, az a száján” típus, és mindig azt tette, amihez kedve volt. Meglepődött, amikor Brandon váratlanul megjelent a kávézóban, és minden további nélkül elkapta és megcsókolta. Fabienne elintézte, hogy kapjon öt nap szabadságot, ezalatt bejárták a francia vidéket Brandon bérelt autójával. Mire visszaértek Párizsba, Brandon tudta, hogy szerelmes ebbe a nőbe, és hogy magával akarja vinni New Yorkba. Elviselhetetlennek érezte a gondolatot, hogy hosszú ideig távol legyen, vagy megint el kelljen szakadnia tőle.

– És mi lesz, ha majd megunsz? – kérdezte Fabienne józanul. Tudta, mi történt az anyjával. Nem akart egy idegen országban a férfi kénye-kedvének kiszolgáltatva élni, és esze ágában sem volt teherbe esni; vigyázott is, hogy ez ne fordulhasson elő, amiért Brandon hálás volt. Odáig volt Fabienneért, de egy gyerekhez nem érezte magát késznek. Épp elég meglepetést jelentett a nő az életében, egyelőre nem bírt volna el többet.

– Soha nem foglak megunni, Fabienne – felelte gyengéden. Ilyesmit el sem tudott volna képzelni. Hogy lehetne megunni egy olyan nőt, mint ő?

– Megtörténhet.

– Addigra házasok leszünk.

Mindketten meglepődtek azon, amit Brandon mondott. A szavak maguktól csúsztak ki a száján, mielőtt meggondolhatta volna magát – de esze ágában sem volt meggondolni magát.

– Te most feleségül kérsz?

A férfi mosolygott a kérdés hallatán.

– Még nem, de készülök rá. Ki kell találnunk, hogy mit tegyünk ezután.

Fabienne egy újabb szeretkezéssel adott ideiglenes választ Brandon dilemmájára, ami momentán kielégítő volt, és megerősítette őt abban, hogy rettentően kell neki ez a nő.

– Mi lesz a színészi karrieremmel? – kérdezte a szeretkezés után Fabienne. Brandon nem mert rákérdezni, hogy „miféle színészi karrierrel?”. Fabienne maga is tisztában volt vele, hogy eddig nagyon kevés szerepet kapott, azt is ritkán, úgyhogy nem nagyon lehetnek vérmes reményei, de az álmat, hogy egyszer sztár lesz, még nem adta fel.

– Keresünk neked egy ügynököt New Yorkban. – Brandon úgy gondolta, Fabienne olyan gyönyörű, hogy nem lesz nehéz dolguk. De előbb csiszolni kell az angolját. Tudott ugyan annyit, hogy felvegye a kávézóban az amerikai vendégek rendelését, de ahhoz, hogy színészi karriert építhessen az Államokban, megfelelő leckéket kell vennie. Az akcentusa elbűvölő volt, de a szókincse szegényes. Ők ugyan jól megértették egymást, és Brandon előásta azt is, ami a középiskolai franciájából megmaradt. A hiányokat meg sok-sok nevetéssel és csókkal sikerült kitölteniük.

Brandon három hónap leforgása alatt négyszer repült Párizsba, hogy találkozzék Fabienne-nel, és a negyedik látogatása végén megkérte a kezét. A lánykéréshez magával hozta anyja egykori szép zafírköves arany karikagyűrűjét. Volt ürügye a párizsi utakhoz, mivel üzleti ügyben el kellett jár-

nia egy franciaországi műanyaggyártó cégnél, de a látogatásaihoz Fabienne szolgáltatta a fő okot. Segített neki a vízumügyintézésben, majd négy hónappal a megismerkedésük után Fabienne elrepült vele New Yorkba, és beköltözött Brandon Upper East Side-i lakásába, ami tökéletesen megfelelt egy agglegény számára, de kettőjüknek kicsit szűknek bizonyult.

Nem volt senki, aki kifogásolhatta volna a kapcsolatuk gyorsaságát vagy helytelenségét, mivel Brandonnak nem éltek rokonai. Egy hónap múlva házasságot kötöttek a városházán. Addigra Brandon már ügynököt is szerzett, aki azt tanácsolta, hogy Fabienne vegyen angol- és színművészeti órákat, és javasolta, hogy lépjen kapcsolatba egy modellügynökséggel is. Fabienne csakugyan feltűnő szépség volt, akiből csak úgy áradt az energia és az érzékiség. Az ügynökkel történt találkozás teljesen feldobta, és vérmes reményeket ébresztett benne a karrierjét illetően.

Brandon keményen dolgozott, és gyakran későig bent maradt az irodában. Fabienne eközben felfedezte New Yorkot, és eljárt az órákra, amelyeket az ügynöke ajánlott. Egyik filmet nézte a másik után, hogy tanulja a nyelvet, és amikor Brandon késő este hazaért, gyorsan ágyba csalta őt. A férfi egy percig sem bánta, hogy ilyen kapkodva kötött vele házasságot, a nőnek meg ő volt a válasz az imáira. Fabienne kényelmes életet élt egy sikeres fiatal vállalkozó feleségeként, akitől a férje semmit sem tagad meg, és boldog, ha kényeztetheti őt. Izgatottan várta a filmes karrierje beindulását.

Brandon bemutatta őt a barátainak, akiket le-nyűgözött a szépsége, és nem csodálták, hogy a barátjuk egészen belebolondult.

A férfiak irigyelték, de a nők nem voltak olyan biztosak ebben a kapcsolatban. Becsvágyónak, életerőtől duzzadónak és rendkívül szókimondónak találták Fabienne-t, és nem voltak elragadtatva a szexi ruháitól. Fabienne szerette a mélyen kivágott ruhákat, és ez eleinte megdöbbsentette őket. Brandon barátait nyárspolgároknak, a nőket buta és konzervatív háziasszonyoknak, és valamenynyüket egyenként és együtt unalmasnak tartotta. Brandon nem élt valami nagy társasági életet, és Fabienne megjelenésével ez még inkább így alakult. Nem minden jó családból származó háziasszony látta szívesen Fabienne-t a körükben. Áradt belőle a nyers szexualitás, ezért nem akarták a férjeiket a közelébe engedni.

Brandon minden energiáját beleadta a munkájába, emiatt nem sok ideje maradt a baráti vacsorákra. A hétvégeket pedig Fabienne-nel akarta tölteni. Sétáltak a parkban, moziba, olykor színházba mentek. Népszerű éttermekbe vitte vacsorázni, és bevezette egy olyan életbe, amelyet nélküle sohasem ismert volna meg. Ha Brandon nincs, azóta is felszolgáló lenne egy párizsi kávézóban.

Fabienne időnként csúfolta Brandont, amiért olyan visszafogottan viselkedik nyilvános helyeken és a baráti társaságában. Az ágyban vad oroszlán volt, de mások előtt hidegen bánt vele, s a nő azzal vádolta, hogy amerikai puritán. Ő maga akkor és ott közeledett Brandonhoz nyílt szexuali-

tással, amikor és ahol kedve támadt rá, amit a férfi nem szeretett, és ezt meg is mondta Fabienne-nek. Őt ez nem tartotta vissza semmitől, így az unszolásának engedve gyakran álltak fel vacsora vagy egy film közben, hogy hazarohanva meg se álljanak az ágyig.

Brandonnak sohasem volt ehhez hasonló kapcsolata, és egy lányt sem ismert, aki ennyire elbűvölte volna. A szex volt az a hajtóerő, ami összehozta őket, egyben ez volt a legerősebb kötelék köztük. Brandon élvezte, és a házasságuk szempontjából jó kezdetnek tartotta a szexet. A távoli jövőbe tekintve elképzelt egy kertvárosi házat, ami körül két-három gyerek futkározik, de egyelőre még messze nem volt felkészülve erre. Fabienne is még nagyon fiatal volt, mindössze huszonnégy éves, és előbb karriert akart csinálni, amit nyíltan hangoztatott is. Brandon nem bánta, ha várniuk kell még pár évet, míg a házasságuk családiasabb fordulatot vesz. Mindketten elég fiatalok voltak, és egyetértettek abban, hogy nem sűrgeti őket semmi. Előbb ő is a vállalkozásait akarta felépíteni.

A dolgok váratlan fordulatot vettek, amikor a házasságkötésük után négy hónappal Fabienne rájött, hogy terhes. Ez katasztrofális hír volt számára. Az angolja sokat javult, arra készült, hogy hamarosan kapcsolatba lép az ügynökével, de egy baba születése lelassítana mindent, és akadályozná a jövőt illető terveiben. Brandon sem volt elragadtatva a hírtől. Az abortusz nemrég vált legálissá New Yorkban, Fabienne azt javasolta. De Brandonnak rossz érzése volt az abortuszt illetően, és noha

a baba évekkel előbb jött, mint tervezte, mindenképpen szeretett volna gyerekeket Fabienne-től, hogy tartós alapra helyezték a házasságukat.

Egy hónapi vita, veszekedés, és könnyek áradata után Fabienne végül beleegyezett, hogy megszülessék a gyerek, azzal a feltétellel, hogy tovább dolgozhat a színészi karrierjén. Brandon beleegyezett, hogy ennek érdekében dadát fogad, amivel enyhítette némileg a csapás erejét. Egy kisbaba mellett Fabienne börtönben érezte volna magát.

Azt a tervét, hogy kapcsolatba lép az ügynökkel, nagyon hamar el kellett halasztania. A várandósság ideje alatt Fabienne-t szinte mindvégig heves rosszulletek kínozták, ami nem segítette abban, hogy megbarátkozzék a helyzettel. Könyörgött Brandonnak, hadd vetesse el a gyereket, ám ő nem engedett. És az orvosa sem tette volna meg – a törvényes abortuszhoz ugyanis már túl késő volt. Még hat hónapos korában is napjában többször hányt, meg is mondta, hogy gyűlöli a babát, aki ezt műveli vele. Úgy gondolta, a gyerek az egyetlen akadály közte és az élete álmát jelentő karrier között, amiről azt hitte, hogy már karnyújtásnyira van tőle. Brandon eközben lassan kezdett hozzászokni a gondolathoz, és már tetszett neki, hogy gyerekük lesz, de erről csak óvatosan beszélt Fabienne-nek, aki rögtön dührohámot kapott, ha Brandon szóba hozta a babát.

Nem is készült a fogadására. Brandon mihelyt megtudta, hogy Fabienne gyereket vár, nagyobb lakást keresett. Egy szép házban talált egy tágas,

napfényes otthont, amihez lakberendezőt kellett fogadnia, mert Fabienne túl betegnek érezte magát ahhoz, hogy érdekelje a dolog. A gyerekszobát is Brandon rendezte be hétvégeként a szabad idejében, miközben Fabienne ágyban fekvé küzdött az örökös hányingerrel, és egyébként is túl dühös volt, semhogy segíteni akarjon. Az orvosa szerint azon kevés nő egyike volt, akik a terhesség egész ideje alatt szüntelen hányingertől szenvednek. Brandon néha elgondolkozott azon, hogy vajon nem azért van-e az egész, mert annyira ellenezte a gyerekvállalás gondolatát, de neki erről sohasem beszélt.

A terhesség utolsó két hónapjában Brandon a szokottnál is elfoglaltabb volt. Bevásárolta magát egy újabb cégbe, amelyben nagy lehetőségeket látott. Maga a cég New Jersey-ben, míg a hozzá tartozó gyár Pittsburghben volt, így szüntelenül utaznia kellett New Jersey, New York és Pittsburgh között, de már kiszemelt egy újabb kis vállalatot Chicagóban. A családja bővülésével párhuzamosan a vállalkozásai is rohamosan szaporodtak.

Épp New Jersey-ben volt, amikor Fabienne vajúdni kezdett, de nyomban rohant haza, hogy mellette legyen, ahogy ígérte. A baba pontosan a megadott augusztusi napon érkezett, egy New York-i hóhullám idején. Az utolsó hónapban Fabienne úgy feküdt az ágyukon, mint egy partra vetett bálna, és megállás nélkül azon kesergett, hogy milyen nyomorultul érzi magát. Brandon szerint soha nem volt még ilyen gyönyörű, de kimondani nem merte. Ha Fabienne meglátta magát a tü-

körben, nyomban sírva fakadt, és attól rettegett, hogy a baba örökre tönkre fogja tenni az alakját. Csak arra vágyott, hogy legyen meg, és essen túl az egészen. Az első hetekre dajkát fogadott fel, a későbbiekben pedig huszonnégy órás bébiszittereket. Ő maga arra szánta az idejét, hogy minél előbb visszanyerje az alakját, és az év végén érdemben elkezdhesse a karrierjét.

Mire Brandon megérkezett a kórházba, Fabienne már több órája vajúdott. Taxival vitette be magát, mialatt Brandon őrültként robogott New Jersey-ből New Yorkba. Már a folyosón hallotta a felesége sikoltozását; megengedték, hogy pár percre bemenjen hozzá, de aztán kiküldték a váróba a többi apa közé. Még hallotta, hogy Fabienne fájdalomcsillapítóért könyörög, és sírva kéri, hogy ne hagyja ott, de Brandon nem tehetett semmit. Az orvos nem engedte, hogy az apák jelen legyenek a szülésnél. De Fabienne olyan kétségbeesettnek látszott, hogy Brandont mindig elfogta a bűntudat, valahányszor rágondolt. Egy nővér közölte vele, hogy ha akar, hazamehet, a felesége még sokáig vajúdni fog, és hogy az első gyerekek kivárják az idejüket. A tapasztaltabb apák közül többen hazamentek, és később visszajöttek. Brandon nem tartotta helyesnek, hogy elmenjen, így még éjfélkor is ott ült, várva a híreket.

Fabienne akkor már tizenöt órája vajúdott, és a pultnál ülő nővér még mindig arra biztatta Brandont, hogy menjen haza, majd felhívják, ha meglett a gyerek. Brandon el sem tudta képzelni, min megy keresztül Fabienne, és bár nagyon sajnálta

őt, tehetetlen volt, nem vigasztalhatta, mivel nem engedték be hozzá.

Hajnali két órakor, megfogadva a nővér tanácsát, hazament, hogy aludjon pár órát. A lakásba érve benézett az üres gyerekszobába, és megpróbálta elképzelni, milyen lesz egy kisbabával. Találgatta, hogy vajon kislány lesz-e vagy kisfiú. E pillanatban csak azt szeretete volna, ha véget érnek Fabienne megpróbáltatásai, és végre elkezdhessék az életüket családként. Biztos volt benne, hogy ha már a világra jött, Fabienne alkalmazkodni fog hozzá. Tény, hogy az elmúlt majdnem kilenc hónap alatt a baba nagyon megkínozta őt.

Mihelyt letette a fejét, a kimerültségtől mély álomba merült, amiből meglepetten ébredt fel reggel kilenc órakor. A napfény beáradt az ablakon, és a kórházból még nem telefonáltak. Aggódva hívta fel őket, mire egy nővér derűs hangon közölte vele, hogy már nem kell sokáig várakoznia, a kisbabája valószínűleg valamikor a délután folyamán megszületik. Brandon megdöbbsent a nő szavain, és remélte, hogy tévedett. El sem tudta képzelni, milyen állapotban lehet a felesége, ha ez még ilyen sokáig tart. Nem volt támpontja ahhoz, hogy megítélje, ez vajon normális dolog-e vagy valami baj van, de a nővér megnyugtatta, hogy minden rendben megy, és letette a telefont.

Brandon ivott egy kávé, majd visszament a kórházba, és ismét csatlakozott a várakozó apákhoz. Ők többnyire újjak voltak, de akadt köztük pár, az előző napról ismerősnek tűnő arc is. A férfiak egyenként eltűnedeztek, amikor megkapták a hírt,

hogy a feleségük egy kisfiúnak vagy egy kislánynak adott életet. Végül délután négy órakor egy keményített fityulát és egyenruhát viselő mosolygós nővér intett neki, és közölte, hogy megnézheti a lányát a csecsemőszoba ablakán át, sőt oda is vezette őt.

– Minden rendben van? – kérdezte Brandon útközben rémült arccal. Élete leghosszabb két napját élte át, és nyilván így volt ezzel Fabienne is.

– A baba tökéletes, és a felesége is jól van. Kicsit még kába, de mihelyt elhagyja az intenzív osztályt, láthatja őt.

– Harmincegy órán keresztül vajúdott – emlékeztette Brandon, mire a nővér bólintott.

– Első gyereknél ez egyáltalán nem hosszú idő. Három kiló hetven deka a súlya, ami nagyon jó – nézett rá sugárzó mosollyal, és oda mutatott, ahol a nagy ablak mögött egy másik nővér rózsaszín plédbe bugyolált csomagot tartott a karjában, majd kissé megbillentette, hogy Brandon láthassa a lánya arcát. Tökéletesen megrajzolt, finom arcvonásai voltak, és a rózsaszín sapka alatt itt-ott látszott a pihés szőke haja.

– Angyalarca van – mondta Brandon szinte csak magának. Egyáltalán nem hasonlított Fabienne-re, szív alakú szájacskájával, gödrös állával jobban emlékeztetett rá. Brandon magas volt, szőke, és az állán volt egy hasíték.

– A feleségem jól van? – kérdezte újra, mire a nővér mosolyogva megnyugtatta. Az ablak mögötti nővér elvitte a babát, és a szoba túlsó végében betette egy mózeskosárba.

– Fáradt, de jól van. Most majd aludni fog pár órát, azután bemehet hozzá.

Brandon csak állt, és nézett a baba után, aki az ő lánya volt, és elérékenyült a születés csodájától. Világra jött ez az aprócska, tökéletes kis emberi lény, a lánya, a Fabienne iránti szerelme legfőbb bizonyítéka.

El sem tudta hinni igazán, és ezzel az elképedt kifejezéssel az arcán sétált el az ablaktól.

Elment a kórházból, hogy egyen valamit. Továbbra sem hitte el, hogy a harmincegy órás vajúdás normális időtartam egy gyerek megszületéséhez. Alig várta, hogy újra láthassa, a karjában tarthassa a babát, és hogy ott legyen, amikor Fabienne felébred.

Mérföldkőnek számító pillanat volt ez mindkettőjük számára. Immár család voltak, nem pusztán egy férfi és egy nő, akik egymásba szerettek. Az élete új értelmet nyert. Ez nagyon felnőtt érzés volt, alig várta, hogy lássa Fabienne-t, és megoszthassa vele.

Második fejezet

Brandon három órát töltött a váróban Fabienne felébredését várva. Végül szóltak, hogy a feleségét átvitték a szobájába, most már bemehet hozzá. Brandon jóvoltából különszobát kapott, mivel Fabienne közölte vele, nem akarja, hogy egy másik anya és csecsemő zavarja őt. Brandon úgy gondolta, ez a legkevesebb, amit megtehet érte azok után, hogy megajándékozta őt egy csodával, és kilenc hónapig szenvedett vele.

Fabienne még félig aludt, amikor Brandon hal-
kan belépett a szobába. A haja ki volt fésülve az arcából, tökéletes elefántcsontszínű bőre minden korábbinál fehérebb lett, és a szeme alatti sötét karkák arról árulkodtak, hogy nagy megpróbáltatáson ment keresztül. Amikor Brandon megcsókolta, egy pillanatra megrezzenő szempillával kinyílt a szeme, de le is csukódott mindjárt. A gyógyszerektől, amiket szülés után kapott, még kábult volt, és hal-
kan felnyögött, amikor Brandon megfogta és megcsókolta a kezét.

– Ó, drágám, nagyon szörnyű volt?

– Igen – lehelte, és felnézett a férjére. Még nem tért teljesen magához. A szüléssel járó kínok teljesen készületlenül érték. – Rettenetes volt – mondta, és kicsorduló könnyei kétoldalt belefolytak a ha-

jába. – Több gyerekről szó sem lehet. – Brandon bólintott; nem tudta, mit mondjon erre. Láta, mekkora áldozatot követelt mindez Fabienne-től.

– Borzasztóan sajnálom. De a baba gyönyörű. Láttam a csecsemőszoba ablakán át. – Fabienne még a szülés előtt eldöntötte, hogy nem fogja szoptatni, mondván, egy életre tönkretenné vele az alakját. Egyébként is undorodott a szoptatásnak még a gondolatától is. Közölte, hogy Franciaországban csak a parasztasszonyok szoptatják a csecsemőjüket. Brandon nem tudta, ez igaz-e vagy sem, de az Államokban is sok nő mellőzte a szoptatást. Régimódi és kicsit primitív szokásnak tartották, Brandon nem is számított rá, hogy Fabienne a mellére fogja tenni a babát. – Fogtad már a karodban? – kérdezte szelíden, mire Fabienne megrázta a fejét.

– Nem, és nem is akarom. Épp elég fájdalmat okozott nekem már eddig is – felelte, mire Brandon megint bólintott, remélve, hogy az asszony hamar megfeledkezik az egészről, és nem fogja mindenért a csecsemőt hibáztatni. Biztos volt benne, hogy az anyai ösztönök egykettőre felülkerekednek a szülési fájdalmak emlékéen.

Egy órát maradt a feleségével, és akkor ment el, amikor bejött a nővér, hogy beadjon egy újabb fájdalomcsillapító injekciót. Fabienne-nek görcsei voltak, végre szeretett volna ellazulni. Brandon a csecsemőosztály ablakánál megállt, hogy újra láthassa a babát, de a nővérek az újabban születettekkel voltak elfoglalva, ezért nem volt senki, aki odahozná, hogy megmutassa neki. Már korábban megegyez-

tek abban, hogy ha lány lesz, mindkettőjük anyja után Antonia Marceline Adamsnek fogják elnevezni. Amilyen szép volt alig pár órával a születése után, Brandon úgy gondolta, hogy illik rá ez a név.

Másnapra Fabienne már jobban hasonlított önmagára. Átkefélt a haját, az ismerős élénkvörösre festette a száját, amitől még sápadtabbnak tűnt. Szülés közben sok vért vesztett. Magával hozta az egyik csipkés hálóingét, és alapozóval ügyesen elfedte a szeme alatt húzódó sötét karikákat. Újra filmsztárnak látszott, nem egy hétköznapi nőnek, aki megjárta a poklot.

Mialatt Brandon ott volt, behozták a babát, ő kapott egy köpenyt, hogy megfoghassa, aztán csak ült, és nézte a karjában alvó újszülött csöpp kis arcát. Fabienne figyelte, ahogy Brandon a karjában tartja Antoniát, és gyorsan csengetett egy nővérnek, hogy vigyék vissza a csecsemőosztályra. Visszaküldi, mondta, mielőtt felébredne, és torkaszakadtából sírni kezdene. A látogatási idő további részében arról beszélt, hogy mielőbb le akarja adni a súlyt, amit magára szedett, hogy visszanyerje a régi alakját. Öt napot töltött a kórházban, és ezalatt Brandon egyszer sem látta, hogy nála lenne a baba. Amikor elhagyták a kórházat, Fabienne hasa kicsit még kidomborodott, de egy piros, lenge miniruha volt rajta, amiben remekül érvényesült túsarkú cipőbe bújt karcsú lába. Ő volt az egyetlen nő, akiről Brandon el tudta képzelni, hogy szülés után öt nappal ilyen ragyogóan és csábosan képes kinézni.

Otthon már várta őket a csecsemőgondozó, aki rögtön szolgálatba állt. A vendégszobát alakították át gyerekszobává, benne egy ágygal, amelyben mostantól egy hónapig a dajka fog aludni. A szoba a lakás tulsó felében volt, távol Fabienne és Brandon szobájától, hogy ne hallják, amikor a baba éjszaka felébred, és enni kér.

Aznap délelőtt, amikor hazaértek, Fabienne végigfeküdt az ágyukon, és hálásan, amiért túl van a szülés rémségén, és nem kell foglalkoznia a babával sem, rámosolygott a férjére. Alig várta, hogy eljárhasson Brandonnal. Visszanyerte a szabadságát. Brandon bement a gyerekszobába, hogy megnézze a babát, de Fabienne be sem tette a lábát oda.

Mire a dajka elment tőlük, Fabienne már naponta végezte a tornagyakorlatait, és folytatta a színészi tanulmányait. Az a kis súlyfölösleg, amit felszedett, egykettőre leolvadt róla. Kilenc hónap alatt keresztül annyit küzdött a hányingerrel, hogy alig evett, így csak minimális súlytöbblete volt. Egy egész sor bébiszittert alkalmaztak, hogy szabadon rendelkezessen az idejével, Brandonnak pedig látnia kellett, hogy az anyai ösztönök még nem ébredtek fel benne. De biztos volt benne, hogy ez is be fog következni.

– Csinálj magadnak egy szabadnapot, és menj ki a parkba Antoniával – javasolta. Gyönyörű szeptemberi idő volt, és arra gondolt, ez segíthet Fabienne-nek kapcsolatot teremteni a lányával. Még egyszer sem adta oda neki a cumisüveget, hagyta, hogy napközben a bébiszitter etesse, az éjszakai

etetéshez pedig Brandon kelt fel gyorsabban, így ez rá maradt. A férfi élvezte ezeket a késő éjszakai együtt töltött perceket a lányával. Antonia nagyon jó baba volt ahhoz képest, amiket a csecsemőkről hallott, és Brandon csak ilyenkor tudott együtt lenni vele. Későn járt haza az irodából, épp a chicagói üzletet ütötte nyélbe, amivel tovább növelte szépen gyarapodó üzleti birodalmát. Már családja volt, amelyről gondoskodnia kellett. Örömmel töltötte el a gondolat, hogy valami megbízható, stabil dolgot épít Fabienne-nek és a lányuknak.

Fabienne tiltakozott, amikor hazaérve Brandon be akart menni a gyerekszobába, hogy lássa Antonniát, mondván, ő egész nap egyedül volt. Olyan későig ott tartotta a bébiszittereket, amíg azok hajlandók voltak maradni. Ugyanolyan volt, mint mielőtt a baba megszületett, és ez most már megdöbentette Brandont. Fabienne minden porcikájában nő volt, akiből teljes mértékben hiányoztak az anyai ösztönök. Világosan értésére is adta, hogy az anyaságot cseppet sem tartja örömtelinek vagy vonzónak, soha nem is állította az ellenkezőjét. Brandonnak tehát volt felesége, de Antonniának nem volt anyja, legalábbis olyan nem, aki szívesen töltött volna időt vele.

Amikor visszanyerte a régi alakját, Fabienne, ahogy megmondta, megkereste az ügynökét, aki elküldte néhány meghallgatásra. Az erős akcentusa behatárolta a lehetőségeit, de a külseje tökéletes volt, sőt, ha lehet, a baba születése után még szebb lett, mint előtte volt. Brandon még nőiesebbnek, még szexibbnek látta, noha Fabienne-t kevésbé ér-

dekelte a szex, mint korábban. Nem akart újból teherbe esni.

Egy cigarettareklámban kapott szerepet, és Brandon büszke volt rá. Az ügynöke beajánlotta egy új modellügynökséghez, amelynek révén szerepelt egy fehérneműreklámban. A melle túl nagy volt ahhoz, hogy a *Vogue*-hoz hasonló divatlapok közöljék a képét, de épp elég munkát kapott, hogy egy időre boldoggá tegye, és a pénzből, amit keresett, fizette a bébiszittereket.

Brandon vállalkozása eközben tovább növekedett, egyre többet utazott, és mind kevesebb időt töltött otthon. Fabienne-nek így több ideje maradt a meghallgatásokra és a felderítő munkára, de szemrehányásokat tett, amikor Brandon túl gyakran volt távol, és neki kellett felkelnie éjszaka a babához. Brandon fáradtan ment haza, ki kellett aludnia magát, már nem tudta éjszakánként megetetni Antoniát, mert kora reggel indulnia kellett Pittsburghbe, New Jersey-be, vagy Chicagóba, vagy ahol épp üzleti tárgyalása volt.

– Ez a te dolgod lenne! – csattant fel egyik éjszaka, amikor Fabienne felébresztette, hogy etesse meg a babát.

– Sohasem mondtam, hogy szeretnék anya lenni! – felelte dühösen Fabienne. – El akartam vetetni, de nem engedted, pedig itt legális az abortusz!

A szavai arculcsapásként érték Brandont. Kiment a szobából, hogy megetesse Antoniát. Eddig nem fogta fel, hogy Fabienne-nek nem állt szándékában anyává válni, és még most is, amikor már láthatja őt, úgy érzi, ráerőltették ezt a kisbabát.

Hiába reménykedett benne, a felesége nem szerette meg a saját gyerekét.

Fabienne továbbra is csak kis szerepeket kapott, amikben nem kellett megszólalnia, leginkább nyúl-farknyi statisztaszerepeket, s a színészi karrierje Antonia születése után egy évvel sem indult be. A gyerekkel továbbra sem volt kapcsolata, egy fiatal lányt fizetett, hogy teljes munkaidőben a gondját viselje. Antonia addigra már elindult, Brandon pedig lassanként rájött, hogy a gyerek éket ver kettőjük közé. Fabienne őt hibáztatta, amiért rákényszerítette a szülésre. Az anyaság megtapasztalása semmit sem indított el benne, és Antonia létezése egyáltalán nem érdekelte.

A veszekedések Antonia kétéves korában kezdtek komolyra fordulni. A vállalatok, amelyekbe Brandon befektetett, növekedtek, és ő még kevesebb időt töltött otthon. Antonia elbűvölő kislány volt, de valahányszor Fabienne ránézett, mindig előntötte a düh. Vetélytársat látott benne a férje szeretetéért vívott harcában, és azzal vádolta Brandont, hogy jobban szereti a lányát, mint őt. A férfinak nehezebbre esett elhinni, hogy a felesége féltékeny a saját kicsi lányára, és bosszantja, amikor az utcán megállítják őket az emberek, hogy hangot adjanak elragadtatásuknak a gyönyörű kislány láttán. Fabienne számára ismeretlen volt az anyai büszkeség.

Brandon korábban nem ismerte fel, milyen mérhetetlenül nárcisztikus a felesége. Az pedig, hogy a karrierje nem indult be, a harag, a frusztráció és a csalódottság állandó forrása volt. Azt akarta,

hogy fedezzék fel, mint néhány nagy filmsztárt, és küldjék el egyenesen Hollywoodba filmet készíteni. A valóságban ő is csak egy szép nő volt a többi között, aki filmes karrierre vágyott, de csak kis szerepeket és kisebb modellmunkákat kapott. Brandon számára kezdett világossá válni, hogy Fabienne álma nem fog megvalósulni, de ezt így sohasem mondta meg neki. A lehető legkevesebb figyelmet szentelte Antoniának, hogy ne dühítse fel Fabienne-t, ne adjon okot féltékenységi jeleltre. Meg kellett keményítenie a szívét, hogy ne érzékelje a kislány kedvességét, és minimális időt töltött otthon, hogy elkerülje a kivédhetetlen csatákat Fabienne-nel.

Az asszony a hibájául róttá fel, hogy nem segít a karrierje előmozdításában, de Brandonnak nem voltak hasznos kapcsolatai, és egyébként is az volt a véleménye, hogy Fabienne-nek végre el kellene fogadnia a feleség és anya szerepet, és otthon kellene maradnia a lányukkal.

Aznap, amikor Antonia hároméves lett, egy különösen csúnya jelenet játszódott le köztük. Antonia csendben játszott a nappali egyik sarkában, amikor Fabienne rátámadt Brandonra, amiért nem viszi őt olyan helyekre, ahol láthatnák az emberek. Az El Moroccióba és más helyekre, ahová a híres filmesek járnak, és ahol észrevenné őt egy rendező vagy producer. Brandon nem volt ismerős ebben a világban, és nem is volt kíváncsi rá. Ideje nagy részét utazással töltötte, és amikor hazament, békét és nyugalmat szeretett volna maga körül. Harminchat éves volt, és továbbra is a kis üzleti biro-

dalmát építette, amely jó jövedelmet biztosított számukra.

Felvette a kesztyűt, és ő meg azzal vádolta Fabienne-t, hogy rossz anya, és nem ezt várja el egy feleségtől, cserébe azért, amit ad neki. Elviselte a színészi karrierrel kapcsolatos törekvéseit és tév-eszméit, de négy év után már kezd fárasztó lenni, és elege van az örökös követelődéséből.

Egy bizonyos ponton, valamikor Antonia négy-öt éves korában, a szülei közti veszekedések kezdtek elfajulni. Addigra a viták állandósultak, és mivel sok összecsapásnak Antonia volt a tárgya – Fabienne Brandont hibáztatta a kislány pusztá létezéséért, Brandon pedig azt vetette a felesége szemére, hogy olyan keveset tesz értük –, Antonia-ban az a benyomás alakult ki, hogy a szülei folytonos marakodása az ő hibája. Korábban nem volt félénk, de addigra hallgataggá és zárkózottá vált. Ha apja is otthon volt, félt kijönni a szobájából, nehogy újabb veszekedés törjön ki, ha pedig az anyja kettesben maradt vele, rettegett, nehogy olyasmit csináljon, amitől Fabienne dührohamot kap. A bébiszitter jelenlétében kevésbé félt, és barátságosabb volt.

Kisiskolás korában a tanítói észrevették, hogy nagyon félénk, többnyire hallgat, és behívták Fabienne-t és Brandont, hogy beszélgessenek erről velük. Nyilvánvalóan okos gyerek volt, az órákon jól teljesített, de a szünetekben a legtöbbször félrevonult, és egyedül játszott. Az iskolában nem szerzett barátokat, és a lehető legritkábban szólalt meg. Befelé forduló, a külvilágtól elzárkózó szemé-

lyiségnek tartották, aki ugyanakkor éles szemmel mindent megfigyelt maga körül. Szemlélő volt, és csak néha résztvevő.

Ezt Brandon is észrevette otthon, de inkább évek óta tudatosan távol tartotta magát a gyerektől, hogy ne haragítsa magára Fabienne-t és ne váltson ki féltékenységi rohamot belőle, ezáltal lényegében feláldozta a lányához fűződő kapcsolatát. Már nem érezte közel magát hozzá, és ő is idegenné vált a gyerek számára. Antonia otthon mintha nem is létezett volna – a legkülönbözőbb helyekre bújt el egy könyvvel vagy egy babával.

Mire hétéves lett, Brandon kimondottan furcsa, minden más gyerektől különböző kislánynak tartotta Antoniát. A láthatatlan gyerek – ez lett belőle. Ha Brandon úgy jött haza, hogy nem érezte túl fáradtnak magát a kislánnyal való foglalkozáshoz, meg kellett keresnie a gyereket. Volt, hogy nem csinált gondot ebből, mivel bármit tett, feldühítette vele Fabienne-t, akinek a színészi karrierje ekkorra már veszett fejsze nyelének látszott. Újabb könyörögnie kellett az ügynökeinek valami munkáért. Már nem volt piacképes, és az is kiderült róla, hogy összeférhetetlen természetű, nehéz együtt dolgozni vele. Boldogtalan, kielégületlen nő lett belőle, aki mindig azon töltötte ki a mérgét, aki épp az útjába került. Kirívó nárcizmusa egyre nagyobb méreteket öltött. A legutóbbi munkaadója lekurvázta, és rövid úton kirúgta.

Brandon azt akarta, hogy adja fel a színészi álmait, maradjon otthon, legyen feleség és anya, de ez Fabienne fülének úgy hangzott, mint a halálos

ítélet. Ettől kezdve egyre kevesebbet volt otthon. Így tett Brandon is, aki teljesen belevetette magát a munkába, hogy elmeneküljön otthonról és dühös feleségétől. Néha késő este arra ment haza, hogy sejtelve sem volt róla, hol jár Fabienne, csak a bébiszittert találta a lakásban. Amikor erre ért haza valamelyik útvjáról vagy a munkából, valóságos megkönnyebbülést jelentett, hogy nem kellett foglalkoznia vele..

Fabienne a színészkurzusain keresztül kapcsolatba került feltörekvő színészek és színésznők egy csoportjával, akikkel gyakran eljárt az éjszakába, hogy mutassák magukat. Sohasem vallotta be Brandonnak, de majdnem minden éjjel elmentek a Studio 54-be, New York legizgalmasabb dekadens éjszakai szórakozóhelyére. Mindenki oda járt: színészek, modellek, híres filmsztárok, festők, rendezők, producerek, playboyok, üzletemberek. Minden éjjel buli volt élő állatokkal, vagy törpékkel, vagy valami vad díszlettel. Voltak, akik elmentek szexelni, mások maradtak, és előkerültek a drogok. Fabienne kipróbálta a kokaint a barátaival, és többször is elment férfiakkal, akiket nem ismert, azután másnap kora reggel lábujjhegyen osont be a lakásba. Brandon nem tette szóvá a dolgot, de rögtön látta rajta, hogy nem ura önmagának.

Antonia a Studio 54-es korszakában alig látta az anyját. Ott zajlott New York legvadabb éjszakai élete. Fabienne ott találkozott Andy Warhollal meg számos hírességgel, és törzsvendég lett.

Brandon kezdett pánikba esni attól, hogy Fabienne rendszeresen késő éjjel jár haza, és már nem

tagadhatta le önmaga előtt, hogy a kapcsolatuk tönkrement. Fabienne nem való sem feleségnek, sem anyának. A házasságuk nyolc évig tartott. Fabienne harminckét éves volt, Brandon nemrég töltötte be a negyvenet, és többre vágyott, mint amit Fabienne feleségként nyújtani tudott. Antoniának anyára volt szüksége, de most nem volt sem anyja, sem apja. Az anyja sohasem volt otthon, és újabban nappal is összejárt a barátaival kokainozni. Brandon pedig vagy úton volt, vagy ő is késő este járt haza, amikor már túl fáradt volt ahhoz, hogy az otthoni bonyodalmakkal foglalkozzék.

Antonia életében az egyetlen állandó, biztos pont a bébiszitter volt, aki gondoskodott róla, és aki sajnálta őt. A kedves jamaicai nőnek saját gyerekei is voltak. Antonia szerette őt, de különösebben nem kötődött hozzá. Többtucatnyi bébiszitter fordult meg náluk, Fabienne pillanatnyi szeszélyétől vezérelve rugdosta ki őket, nem nézve, hogy Antonia szereti-e az illetőt vagy sem. Nemegyszer megtörtént, hogy kétségbeesett, mert elveszített valakit, akit őszintén megszeretett, ezért inkább nem engedte meg magának, hogy közel kerüljön valamelyikükhöz. A kislány nem szívesen látott vendégnek érezte magát a saját otthonában, és csak ritkán látta a szüleit. Tudta, hogy anyja nem szereti, Fabienne nyíltan meg is mondta neki.

Brandon megpróbálta kitalálni, mit kezdjen ezzel a helyzettel, amikor egy este arra ért haza, hogy Fabienne csomagol. Látta rajta, hogy be van löve, és átfutott az agyán, hogy vajon mióta tart ez, és miért nem vette már jóval korábban észre, hogy

Fabienne rászokott a drogra. Nyilván mert nem látta eleget ahhoz, hogy észrevegye, mikor részeg, betépett vagy józan.

– Mit csinálsz? – kérdezte csendesen az ajtóból, látva, amint Fabienne épp egy rakás estélyi miniruhát, majd tűsarkú cipőket dobál be egy bőröndbe. Ezután farmernadrágok, pólók és fürdőruhák következtek. Fabienne nevetve nézett fel rá.

– Hollywoodba megyek, hogy filmsztár legyek – felelte magától értetődő természetességgel, mint ha ez már eldöntött ügy lenne. – A múlt éjszaka megismerkedtem egy producerrel, aki azt mondta, hogy világsztárt csinál belőlem. Mihelyt megérkezem Los Angelesbe, próbafelvételt készít velem.

– Szóval ennyi? Elhagysz engem és Antoniát? Egy Los Angeles-i próbafelvétel kedvéért? Ki az a fickó? Honnan tudod, hogy nem valami csaló, aki átver téged?

– Nem az – közölte Fabienne határozottan. Elvégre a Studio 54-beli barátai hallomásból már ismerték. És még ha vele nem jönne is össze a dolog, biztos volt benne, hogy L.A.-ben akad majd valami más a számára. Úgy érezte, belepusztul, ha továbbra is Brandonhoz láncolva kell élnie New Yorkban.

– Vissza szándékozol jönni? – kérdezte Brandon, amire Fabienne nem válaszolt, majd egy idő után lassan megrázta a fejét.

– Nem tudok azzá válni, ami neked kell. Megölné. Szükségem van a szabadságra.

– Mi lesz a lányunkkal? – kérdezte Brandon szomorúan. Már túl volt azon, hogy elkeseredjen, amiért a felesége elhagyja, vagy könyörögjön

neki, hogy maradjon velem. A házasságunk évek óta maga volt a pokol. Eddig a munkájába menekült, de ezt sem tehettem örökké. És hovatovább egy éve szex sem volt közöttünk. A szenvedély elmúlt, még mielőtt Antonia megszületett volna, amikor Fabienne olyan beteg volt. Utána meg hacsak tehettem, kitért előle. Nem akart még egyszer teherbe esni, és a Brandon iránti vonzódása megszűnt.

– Ő a te lányod, nem az enyém. Te akartad, hogy megszülessen, nem én. Jó apja lennél, ha itthon maradnál. Én nem születtem anyának, nem is akartam az lenni soha. Most sem akarok. Jól meglesz veled. – Nem látszott rajta sem sajnálkozás, sem büntudat. Túllépett mindkettőjükön. Most csak arra vágyott, hogy szabad legyen.

– Szóval ennyi volt? Elhagyod őt is, engem is, mostantól a lányunk az enyém?

– Ha azt akarod, aláírok minden papírt. Mindkettőnknek jobb lesz így. Majd találsz valaki mást. – Brandon arra gondolt, Fabienne talán már talált is.

– Nem hagyhatok el csak úgy egy gyereket azal, hogy tévedés volt, meggondoltad magad. Egy gyerek örökre szól – próbált Brandon észszerűen érvelni. Már neki sem kellett Fabienne, de Antonianak szüksége volt anyára, és eddig nem volt anyja.

– Én sohasem gondoltam meg magamat. A gyerekek mindig is tévedés volt számomra – felelte Fabienne bármi mentegetőzés nélkül.

– Nem lehetsz ennyire önző, amikor gyereked van – kérlelte őt Brandon Antonia érdekében. De a szavai süket fülekre találtak.

– Ha itt maradok, abba belehalok – szavalta Fabienne drámai hangon. – Színésznő akarok lenni, nem feleség. Mindig is az akartam lenni. Megmondtam neked a kezdet kezdetén.

– És arra használtál, hogy kijuthass az Államokba – vágott vissza Brandon dühösen. Fabienne addigra már amerikai állampolgár lett. Nem beszélve arról, hogy nyolc éven keresztül kényelmes életet biztosított számára, és valamennyi kívánságát, szélsőjét teljesítette.

– Te akartál ide hozni – emlékeztette az asszony. – És kezdetben nagyon jól működött, egészen a gyerek születéséig. Az mindent megváltoztatott számomra.

Brandon eltűnődött, hogy vajon milyen lesz mostantól Antonia élete. De igazság szerint eddig sem volt anyja. Fabienne szinte egész életében tökéletesen semmibe vette őt. És azzal is tisztában volt, hogy az utóbbi években ő sem viselkedett apaként, csak hogy elkerülje a konfliktust a feleségével. Szegény Antonia szörnyű tévedésnek tűnt mindkettőjük szemében. Nem volt ideje a lányára, nem is érezte magát alkalmasnak az egyedülálló szülő szerepére, az anyjának pedig nem kellett. Még ő is rájött, hogy ez mennyire igazságtalan Antoniával szemben. Az üzlete virágzott, és tudta, hogy nem képes elérhetőbbé tenni magát a lánya számára. Meg kell tennie, amit tud, szereznie kell egy megbízható személyt, aki gondját viseli, és reménykedhet, hogy ennyi elég lesz.

Ha Fabienne csakugyan elmegy, ahogy mondja, a saját vesztesége jóval kisebb lesz, mint Antoniáé.

Egy anya elvesztése óriási bajt okoz, és még annál is rosszabb, ha egy gyereknek a szó valódi értelmében soha nem is volt anyja. Fabienne képtelen volt önmagán kívül mást is szeretni. Brandon évek óta tisztában volt ezzel, azt azonban nem gondolta volna, hogy lenne mersze otthagyni a gyereket. Most mégis úgy tűnt, nem esik nehezére elválni tőlük, és az apjára hagyni Antoniát, mint egy kiselejtezett tárgyat, ami már nem kell neki.

– Nem tudom, képes leszek-e annyi időt tölteni vele, hogy rendesen el tudjam látni – mondta komolyan, még mindig reménykedve, hogy Fabienne meggondolja magát.

– Nagyon önálló gyerek, jól ellesz – felelte az asszony hidegen. Brandon szeretne volna, ha így lenne, de nem volt biztos benne.

– Önálló, mert annak kellett lennie. – Brandon tele volt büntudattal emiatt, de nem fordíthatta vissza az idő kerekét, és egyébként is állandóan jelen kellett lennie az üzletében, hogy kézben tartsa a dolgokat. Ő sem volt elérhető Antonia számára.

– Én hároméves koromban vesztettem el az anyámat, és túléltem – jelentette ki Fabienne minden részvét nélküli, tárgyilagos hangon.

– De volt nagymamád. Neki meg csak mi vagyunk.

– Te vagy neki – javította ki Fabienne, és lezárta a bőröndjét.

– Hogy vagy képes elhagyni őt? – kérdezte Brandon könnyes szemmel, hirtelen fejbe kólintva attól, amit most Fabienne tenni készül.

– Kénytelen vagyok rá, hogy megmentsem magam. – Egyetlen mozdulatot sem tett, hogy megvigasztalja Brandont, vagy bocsánatot kérjen tőle. Nem volt benne sajnálat. Alig várta, hogy elmeessen. Már a Studio 54-beli barátai voltak a családja. Magával vitte a kis szerepekért és modellkedésért kapott pénzét, amit egy külön számlán gyűjtött. Nem kellett neki semmi Brandontól, és ő sem ajánlott fel semmit. Fabienne biztos volt benne, hogy sok pénzt fog keresni L.A.-ben. Semmi mást nem akart, csak elmenni, megszabadulni egy szerelem nélküli házasságból, egy nem kívánt gyerek felelősségének terhétől. Szabad akart lenni, és eljátszani egy film főszerepét. A barátai azt mondták, hogy a férje tartja vissza ettől, és úgy döntött, hogy igazuk van.

Várt reggelig a lakás elhagyásával, és elkerülte, hogy lássa Antoniát. Brandon reggelit készített neki, aztán megjött a bébiszitter. Fabienne már kijózanodott, mire elment. Antonia addigra az iskolában volt, Brandon meg aznap később ment dolgozni. Nézte, ahogy Fabienne elmegy, és nem akarta elhinni, hogy ez megtörténik. Egy pillanatra felvillant az emlék, amikor először találkozott vele, és úgy elbűvölte őt. Most eltöprengett azon, hogy szerelem volt-e ez egyáltalán, vagy csak fellobbanó vágy és szenvedély. Egy lépést sem tett utána, ahogy Fabienne a bőrönddel a bejárati ajtóhoz ment. Mint mondta, egy barátja jön érte, és viszi el a repülőtérré. Még a délelőtti folyamán elrepül Los Angelesbe.

– Ha majd idősebb lesz, mondd meg Antoniá-

nak, hogy sajnálom – mondta nyugodtan. – Neki is jobb lesz így.

Brandont egy pillanatra elfogta a vágy, hogy utána rohanjon és megpróbálja feltartóztatni, de tudta, nem sikerülne. Fabienne-t már senki és semmi nem tudná megállítani. Mostantól megy a maga útján, nem gondol senkire, sem a férjére, sem a lányára, csak magára, ahogy mindig is tette. Követi az álmát, hogy egyszer sztár legyen belőle, nem törődve azzal, hogy eközben kinek okoz fájdalmat, és hogy vajmi kevés reménye lehet az álma megvalósulására.

Az ajtó halkán becsukódott mögötte, és Brandon tudta, nem látja őt soha többé. Haraggal és szomorúsággal a szívében állt a néma lakásban, és csak arra tudott gondolni, hogy mit kezdjen egy hétéves gyerekkel, akinek a felneveléséhez nincs semmiféle segítsége. Nyomasztó gondolat volt. Egy idő után leült, a kezébe temette az arcát, és sírt. Siratta a kislányt, aki nem kellett az anyjának, és siratta önmagát. Hosszú és nehéz út állt előtte. Önmagát illetően inkább megkönnyebbült, semmint szomorkodott. Fabienne-nel az élet az utóbbi években maga volt a pokol. Nem emlékezett rá, mikor érezte utoljára, hogy szereti ezt a nőt, és már azt sem tudta, szerette-e valaha is. Levonta a tanulságot, hogy túl nagy árat fizetett a szenvedélyért, és hogy a szerelem nem több illúzió. Tudta, hogy soha többé nem hagyja magát rászedni egy Fabienne-hez hasonló nőtől.

Már csak az volt a kérdés, hogy mit csináljon Antoniával. Fogalma sem volt. Cseppet sem vá-

gyott rá, hogy egyedül gondoskodják róla, de nem volt más választása. Itt maradt a nyakán, legalább is így fogta fel. Megpróbálta felidézni, mennyire odavolt érte, amikor újszülöttként először meglátta. De azóta sok idő eltelt. És akkor még ő is más ember volt. Még mindig úgy gondolta, hogy szereti Fabienne-t, és hogy annak idején voltak álmai arról, hogy igazi család lesznek. Ez az álom mára semmivé vált, Fabienne elment, ő és a lánya pedig idegenek voltak egymás számára.